

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w [...] o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 listopada 2004 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 6 kwietnia 2004 r.,

**odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania;
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego oraz od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w [...]) na rzecz adwokata M. B. kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2004 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację powoda J. M. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w [...] z dnia 4 lutego 2003 r., oddalającego powództwo przeciwko "B." Spółce z o.o. w [...] o zapłatę odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę oraz o odprawę.

Wyrok ten kasacją zaskarżył powód. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji powód wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na pytaniu, czy art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 980 ze zm.), "znajduje zastosowanie, jeżeli przyczyny wskazane w wypowiedzeniu umowy o pracę (niska efektywność pracy) stanowiły jedynie podstawę do selekcji pracowników, którym pracodawca wypowiedział stosunki pracy, w sytuacji gdy rzeczywistymi powodami wypowiedzenia były przyczyny leżące po stronie zakładu pracy w rozumieniu art. 1 wyżej powołanej ustawy".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą faktyczną rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji było ustalenie, że w październiku 2001 r. zarząd strony pozwanej nakazał kierownikom budów dokonanie oceny pracowników i wskazanie osób, "z którymi nie widzieliby możliwości dalszej współpracy". Kierownicy budów wskazali powoda jako pracownika, którego nie chcą zatrudniać z uwagi na nieprzydatność w pracy. W dniu 16 listopada 2001 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę, podając jako przyczynę wypowiedzenia nieobecności w pracy spowodowane chorobą, które w 2000 r. wynosiły 37 dni, a w 2001 r. - 59 dni. Ponadto na podstawie oceny dokonanej przez kierowników budów powód został oceniony jako pracownik nieprzydatny z uwagi na niską efektywność i złą jakość świadczonej pracy, która wykonywana była w sposób "niedbały, nieskrupulatny, bez zapału i powolnie", co w efekcie naraża pracodawcę na koszty i niedotrzymanie terminów zadań. Powyższe błędy stały się przyczyną utraty zaufania pracodawcy do rzetelności wykonywanych przez powoda prac. W lipcu 2001 r. strona pozwana zatrudniała 472 pracowników, a w styczniu 2002 r. - 393 pracowników. Umowy o pracę rozwiązano z 34 pracownikami. Sąd drugiej instancji uznał, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było uzasadnione i nie zostało dokonane wyłącznie z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r., a więc brak jest podstaw prawnych do zasądzenia odprawy.

Z powyższego wynika, że zagadnienie prawne wskazane przez powoda nie dotyczy zasadności wypowiedzenia, lecz tylko przesłanek prawa do odprawy z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. (zwolnienia indywidualne). Skarżący zakłada przy tym, że "przyczyny wskazane w wypowiedzeniu umowy o pracę (niska efektywność pracy) stanowiły jedynie podstawę do selekcji pracowników", podczas gdy przesłanką rozstrzygnięcia było ustalenie faktyczne, że była to przyczyna wypowiedzenia, a w każdym razie, że przyczyny występujące po stronie pracodawcy nie były "wyłączne" w zakresie uzasadnienia rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 393 § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 393 § 1 k.p.c. musi dotyczyć podstaw kasacji (postanowienie z dnia 20 lutego 2003 r., I CK 388/02, BSNIC 2003 nr 10, s. 44) oraz występować w ustalonym stanie faktycznym sprawy (wyrok z dnia 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415). Zagadnienie prawne przedstawione przez powoda nie występuje w stanie faktycznym sprawy, a nadto pojęcie "wyłącznej przyczyny" wypowiedzenia z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. jest jednolicie rozstrzygane w utrwalonym orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1990 r., I PR 319/90, OSNCP 1992 nr 11, poz. 204).

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c, Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną

odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.

kc